

Мартин Дамянов

Неоплазма

Метастазирането на туморите се извършва в три етапа:

- 1) Разпространение
- 2) Инплантация
- 3) Пролиферация

Из „учебник по патологична анатомия“
R.I.P.

Днес спряха телевизията. Знаех, че един ден и това ще се случи, но се надявах да стане по-късно. След като и куция Пит запраши към планините загубих всякаква връзка със света. Не съм излизал навън от две седмици, но все пак трябва да се яде, нали? Притеснявам се да го направя, откакто последния път едва не се преобърнах с инвалидната количка в супермаркета на ъгъла между девето авеню и Джънкшън стрийт.

Неподготвеността в ситуации като тази, прави от хората непоправими циници. Лежах в неоправеното легло и си представях новините в местния вестник: – „Инвалид подобрява световния рекорд по носене на консерви.“ Жалко, че в града не остана никой.

Много е непредвидим. Вчера по новините казаха, че започнал да напада отгоре, а това означава, че вече никой не е в безопасност. Дори и онези баровци, дето си накупиха имоти в Хималаите.

Май трябваше да се ръснете за космическа совалка, сладури.

Живея на дванадесетия етаж в най-високата сграда на града. Не мога да летя, нито да тичам – слизам единствено с асансьора, а това е едно наистина забавно преживяване, като се има предвид, че токът може да спре всеки момент. Когато се отварят вратите, преживявам най-страшният си кошмар. Бутвам количката в тясното пространство и се моля той да не е стигнал до входа на партера. Вратите се отварят отново...

Казвам се Стюарт Голдман и пръв открих Туморът. Преди малко повече от два месеца навърших седемнайсет. Инвалид съм. Ето как започна всичко.

* * *

– Хей, Стю, що не си поставиш двигател на колата, а? – каза Стан, бесът на училището „Сейнт Джеймс“ в Джоунсбъро, щата Арканзас. – Може да се запишеш в тазгодишното рали за инвалиди. Казват, че наградите били страхотни. – Стан се захили и силно бутна количката ми напред.

– Ти си едно голямо лайно, Стан. – изкрещях и едва не се забих в дървото пред мен.

Стан не се отказваше лесно. Торможеше жертвите си докато те не започнат да леят потоци от сълзи или докато не си намереше някоя друга. Мен ме торможеше вече три седмици.

Бащата на Стан притежаваше най-големия склад за хранителни стоки в околността, където често можеш видиш как директорът Майлс се тормози с няколко тежки кашона в ръце.

Така си беше. Докато един ден Стан не прекали и ме блъсна силно

в напречният стълб в ъгъла на игрището. Количката се изкриви на една страна и ме изхвърли зад стълба върху циментовата настилка. Бях бесен. При удара в стълба, едната капла на количката се изкриви, получих сериозни ужулвания под лактите и коленете. Най-много се ядосвах, че очилата ми се строшиха – сега Стан дори и да се приближеше на достатъчно разстояние не можех да улуча размазаната му физиономия.

Стъклата бяха строшени и през призмата на своята полуслепота виждах как разпилянните стъклени парчета разлагат светлината, а циментът блестеше като да беше посипан с празнични конфети.

Изправих количката си и тежко се тръшнах в нея. Гневът и омраза ме задушаваша и караха очите ми да сълзят, но въпреки истеричният смях на Стан и непоносимата болка, този ден не пророних, и една сълза. Дишах тежко и си мислех как да му го върна тъпкано.

Стан, защо не приближиш лигавата си мутра насам?

Когато моят мъчител се отдалечи, пребърках джобовете си – бяха празни. Как по дяволите, щях да си намеря ключовете сега? Виждах колкото Рей Чарлз на своята сватба. Но тук имаше нещо много странно и аз го разбрах. Когато човек е зле със зрението, обръща внимание и на най-тихите звуци. Припомних си ударът със стълба до момента в който се строшиха очилата ми и премятането през количката, което стана веднага след сблъсъка. Предполагам, в този момент са изхвърчали ключовете и дребните монети. По-късно усетих пронизващата като стоманено копие болка, а през цялото време не бях чул звук от падащи ключове и монети. Ако имаше такъв щях да го чуя, сигурен съм – наоколо всичко бе само цимент.

Затиках количката си напред. Чувствах се като герой от комикса за „Човекът, който Къса Крака Без Да Му Мигне Окоето“. Въртях се в кръг поне десет минути, докато не ги видях – дивна радост за изтерзания ми поглед. Опипах цимента с една ръка, а с другата въртях огънатата си капла.

И тогава с мен се случи нещото, което след време в различни страни по света щяха да наричат „сензорен блокаж“. Посегнах да взема ключовете със свободната си ръка и усетих леко боцкане, което бързо премина – като повей на студен северен вятър. Най-сетне ги докопах и в същия миг ги изтървах на земята – бяха нажежени. Доближих ръката до лицето си и подуших миризмата на изгоряло. Не ме болеше. Тогава взех чантата си и блъснах с нея ключовете. Не знам дали сте имали проблеми с домашната си стереоуредба, но се получи същият ефект – все едно едната тонколона не прави добър контакт на изхода. Виждах как се мести

жълтата точка – моите ключове, но не чувах никакъв звук. Едва когато, ключът премина невидимото петно, звукът изплува във въздуха – като че ли металът не се беше движил върху напукания цимент, а беше преминал през вакуум. Изплаших се. Блъсках ключа с чантата, която държах в свободната си ръка, а с другата бутах количката. Не се движех бързо, но чувах как дъхът излизаше от пресъхналата ми уста на пресекулки. Бях се отдалечил на около петдесет метра, когато ме връхлетя болката. Беше изгаряща и пронизителна – все едно мелеха ръката ми в нагорещена месомелачка. Не издържах и изкрещях.

Това беше първата ми среща с Тумора. После щяха да му дадат различни имена – земен рак, литосферна неоплазма... но в мъките и в болката по изгубените дни, аз винаги щях да мисля за него като за Тумор. Та той се беше родил пред очите ми, в двора на нашата гимназия и развитието си дължеше на мен... и на Стан.

Веднъж по телевизията чух един руски професор – геолог да казва, че ако туморът е бил открит в по-ранна фаза е можело да се изолира. Е, аз го открих. И го нахраних. Това стана приблизително седмица след инцидента.

Дотогава туморът не беше показал признаци на растеж.

* * *

– Охо, Стю има нови очила. – каза Стан като дъвчеше мазната си поничка. – И нова кола. Да не си ги спечелил от лотарията за сакати бе кърчо?

Знаех слабото му място и този път реших да се възползвам от него, каквото и да ми струва това. Мразех го. Исках да го убия. И успях.

– Стан, не желая да се карам с теб повече. – усмихнах се. – Чух, че са те избрали за председател в клуба на дебелиите задници и искам да те поздравя за успеха...

Видях как поничката хвъркна във въздуха и си плюх на петите. Заобиколих предната фасада на училището и се озовах пред игрището. Ами ако не стане? – питах се непрекъснато аз. Ако онова нещо беше изчезнало? Тогава Стан положително ще ми смачка главата. Задминах игрището с тези приятни мисли в ГЛАВАТА и заобиколих злощастният стълб. Чувах прекрасно грухтенето на Стан зад себе си и заровичках в ума си за някоя по-силна молитва. Петното се намираще точно във вътрешността на ъгъла, който съединяваше двете стени на училището. Притиснах се плътно до едната стена, за да не попадна в петното и го задминах. Не бях съвсем сигурен, но имах усещането, че цимента над петното се

беше напукал още повече. Напрегнах очите си и видях онова, което през онзи ден няхах възможността да видя без очила. Бетонът се повдигаше леко и очертаваше онова, което се намираше под него – като медуза посипана с пясък. Намирах се на една стъпка зад него, притиснат от двете стени на училището, готов за урока по оцеляване.

– Сега ще те спукам от бой. – крещеше Стан, имитирайки успешно парен локомотив. – Ще нахраня рибите си с теб, очилато лайно.

Виждах го как се приближава и за миг си помислих, че ще ме смачка. Но той се забави и като се увери, че не мога да избягам се ухили. Видях следите от тъмния мармалад по зъбите му.

– Избери си как да умреш. – каза той и нагази в петното.

Нищо не се получи. Щях да припадна както си седях в количката.

– Хей, какво става тук? – извика отдалеч някакъв тип от по-горните класове. Беше забравил нещо на игрището.

– Помагам на Стю да издърпа количката си. – безцеремонно излъга Стан.

– Така ли е, приятел? – попита ме той.

– Да. – казах. Страхът бе свил гърлото ми на сламка, в която думите отказваха да излязат. И без друго знаех, че Стан ще ме сгъне от бой.

– Хайде, Майк, ще закъснеем. – извика някакъв момичешки глас.

– Утре ще потърся малкия и ако има дори една драскотина ще те накарам да изметеш игрището с дебелия си задник. Разбра ли?

– Спокойно. – махна му Стан и аз видях как избавлението ми се изгуби зад ъгъла. – А, сега да си поговорим малко, умнико. – погледна ме.

Силите ме напуснаха окончателно. Онова нещо каквото и да беше то не действаше, и аз бях загубен. Гледах как голямата топка злоба бавно се приближава и как се кани да излее мазното си съдържимо върху мен.

Стан движеше ръцете си като призрак. Виждах, че говори нещо, но отдавна не бях способен да го слушам. Затворих очи, очаквайки ужасът да стовари железният си юмрук върху мен.

Не видях как започна, а и Стан не издаде звук. Когато отворих очи той още стоеше там и о, господи никога няма да забравя – как се тресеше целият както може да тресе единствено „Големият Светльо“ под покрива на някой мрачен затвор. Косата на Стан беше настръхнала, а дебелиите му устни се бяха набръчкали в крива гримаса през която се точеха тонове лиги премесени с мармалад. Пред очите си виждах как Стан започна да се стопява и си помислих, че ако при други обстоятелства той се видеше в огледалото със сигурност би се зарадвал.

Засилих количката и блъснах Стан. Видях го как се прекатури върху земята и продължи да се гърчи. Забелязах, че едната му ръка продължаваше да лежи в петното (дали пък то не се беше увеличило). Хванах го силно и го издърпах навън – приличаше на изсушен старец. Стан лежа неподвижно четвърт час, след което се изправи и тръгна без да пророни и дума. Повече не го видях. Лекарите така и не успяха да разберат от какво умря Стан.

Уплаших се много. Реших да не казвам на никого за петното. Страхувах се че ще ме обвинят за смъртта на Стан. Известно време туморът беше спокоен. Ходех там – зад игрището и го наблюдавах. Не знаех, че през това време той се разпространяваше, главно чрез подпочвените води. Когато за пръв път го видях да излиза на повърхността вече бяха съобщили за тумори в Китай, Южна Америка, Австралия, Аляска... Приличаше на голяма топка шоколадов сладолед полят с малинов сироп.

* * *

Вратите на асансьора се отвориха. Погледнах предпазливо навън, но не видях нищо подозрително. Затиках количката като внимавах да не се преобърна от грапавините по улицата. Минавайки покрай един магазин за козметика, се огледах във голямата витрина. Това петно над лявата вежда никак не ми харесваше.

КРАЙ

© 2001 Мартин Дамянов

Източник: <http://sfbg.us>

Свалено от „Моята библиотека“ [<http://purl.org/NET/mylib/text/1708>]